

מפנין פרק שמונה עשר שבת

קכז.

עין משפט
נר מצוה

לג א ב ג מיי פ"ב מהל'
שבת הלכה יג סמג לאוין
סה טוש"ע א"ח סימן של
סעיף ג:
לד ד מיי שם טוש"ע שם
פ"ד:

לֹא הָיָה מִי שֶׁהִלְכָה יְסָמָג
שֶׁתּוֹשָׁע אֲחִי יִסְמָג
שָׂכָה סַעֲפִיךָ יוֹ:
לֹא וּמִי שֶׁהִלְכָה יִדְסָמָג
שֶׁתּוֹשָׁע אֲחִי יִסְמָג
סַעֲפִיךָ יוֹ:
לֹא זְמִי וּסְמָג שֶׁתּוֹשָׁע
אֲחִי יִסְמָג שָׂכָה סַעֲפִיךָ יוֹ:

תורה אור השלם

1 כי תצור אל עיר ימים רבים להלחם עליה לתפשה לא תשחית את עצה לנדה עליו גרון כי ממנו תאכל אותו לא תכרת כי האדם עץ השדה לבא מפניך במצור:

לעזי רעט"י

בוי"ש. עץ תאשור.
פלימ"א [פלימיא"ה].
איזמל (להקזת דם).

מוסף רע"י

ספק נפשות להקל. דיני
נפשות, דהא והלילו העדה
כתיב (כתובות טו. ב"ק מד:
סנהדרין עט.). מדורה. הסק
גדול (ערובין עט.). דעבד
מילתא. הקוה (חולין קיא.).

רבינו חננאל (המ)

אלא עושין לה **פ'** ארמב
כרד עולא בריה דר
דעל דאמר לו צרני חולה
עושין **פ'** ארמא שבט,
וכרד עושין דאמר ברי
שאן בו סנכה אמר לו חולי
לגבול, היה אל תטול
עושה שים יום שפא
נחן שלשם, אמר רבא אל
צטנן, אמר רבא אל
עלאל, אמר רבא אל
עמא, אבל עמא (עמא)
דאמר מנחמא. אמר רב
היהה אבן מנחמא עושין
מירוח ליה שבט, ככור
כפול ליהא אבן מנחמא
אל [בימות הגשמים יום וכו']
בימות הגשמה אל וכו',
ומסקין מנחמא דשמואל
הקיד ונצטנן עושין
לו מירוח ואפילו בחקופת
מחן, שמעין מינה אפילו
חולה ואפילו בימות
החמה. שמואל דאמר
היה התקא דשמואל **פ'**,
שמואל הקיד רבא, היה
לו עצם מוכניס הולקין
לו התלחחם בהן, וקבעו לו
שיהיה שריו עצמה **פ'**
שאנן וזו יקרה ליהודי
שאנן ויתמחהו ער שביאו
לו עצם יסחפן, וכדמרתא
ויבקע עצה העלה, וצולח
אבק עזלתא, רבא היה
צולח לו מפרוה **פ'**,
שולחן העשר מינה יונס
וזרע **פ'** יקרים, **פ'** יאבנטו.
ורבא צולח לו שרשופי,
והוא הרום לכסא, ויכלן
שאן ארז, שאן אל
מירוח התלחחם סיחכנו.
פ' וזא מבע, וזו מעדן,
שנעמד מוכה הצורה
וגראה כאסמורן, דעביד
מילתא, באותו היום שמקין
דם.

לְרִיבָה אָנִי. לְחִלּוֹל: בֵּין שְׂאֵמְרָה אֵין לְרִיבָה אָנִי. וּבְדִרְוֹתֶיהָ אֲזֻמְרוֹת שְׂהִיא לְרִיבָה מַחֲלָלִין: בְּצִפְיָהּ: בְּזִרְעוּמִיּוֹת שְׂאִינָה יִכּוּלֶה לְהֵלֵךְ: חִיָּה ג' יָמִים וּ' יָמִים וּ' יוֹם. הִזְכֵּרוּ בָּהּ לְחִלּוֹק הַלְכוֹת חִלּוֹל שָׂבַת ל' מוֹ' עַד הַשְּׁלֵמַת ל' וְכֵן ו' מִג' עַד הַשְּׁלֵמַת ו': כֹּל לְרִיבָה חוּלָה. וְהָא חִיָּה עַד ל' יוֹם סִתְמָא חוּלָה הִיא: דְּבַר שְׂאֵין בּוּ סִנְיָה. חוּלָה שְׂאֵם לֹא יַעֲשֶׂה לוֹ רִפּוּאָה וְזוֹ אֵין מִסּוּבִין לְמוֹת וּמִ"מ לְרִיךְ הוּא לָהּ: אֲזֻמַּר לְאַרְמָאִי וְעוֹשָׂה. אֲבָל דְּבַר שִׁישׁ בּוּ סִנְיָה יִשְׂרָאֵל עֲלָמּוּ עוֹשָׂה לוֹ: לְעִצְיָהּ. עַד ל' יוֹם לֹא תִטְבּוֹל מִפְּנֵי הַיִּינָה: שְׂאֵין צִלְעָה עֲמָה.

רַבָּא מַשְׁמִיחַ דְּרַב יְהוּדָא אָמַר
שְׁבַעָה. לְכֹאֲרֵי מַשְׁמַע
דְּרַבְרָבָא לְטַעֲמֵיהּ דְּצַפְרָן הֲדַר (עִירוּצִין
97 פת.) גְּזִי הָהוּא יְנוּקָא דְּלִישְׁתַּפּוּךְ
חֲמִימִיָּה אָמַר לֵהוּ רַבָּא נִישְׁלִיָּה
לְגַלְאִמִּיָּה אֵס זְרִיכֵה נִישְׁלִיָּה אֲבָ
לְאִימִיָּה דְּמַסְתַּמָּא צִיּוּס שְׁמִיָּה הִי
קוּדוֹס מִילֵּה שְׁמִיָּה זְרִיךְ חֲמִין לְמוֹלוּ
לְאַחֵר מִילֵּה מַסּוּכָן הוּא וּבִלָּא אִימִיָּה
צִיּוּס שְׁמִיָּה מַחֲלִין עֲלֵיו שְׁבַת וְהִינּוּ
לְאַחֵר שְׁבַעָה דְּנִסְתָּם הֲקִבֵּר צַעֲיִן
זְרִיכֵה מִיָּה לְנִישְׁנָא דְּאִמִּיָּה לֵה לְרַבָּא
שְׁלֹשִׁים תִּיקְשִׁי לְמָה זְרִיכֵה וְעוֹד
דְּצוּקוֹנְטֵרָס פִּי' הֵס נִישְׁלִיָּה אֲבָ
לְאִימִיָּה ע"י נְכִיר וְכֵן פִּירֵשׁ ר"ח לִכְך יָגֵ
לְפִירֵשׁ דְּאִי וְכֵן וְאִמִּיָּה לֵה מֵר
לְאַחֵר חֲדָא וְכֵן אָמַר חֲדָא וְלֵא
פְּלִיגִי וְכוּלְהוּ קִימּוּ כְּהֲרַעֲיִ:)

ז' ו' ג' ב' א' אמרה צריכה
השבת ז' אמרה צריכה אני
ז' מחללין עליה את השבת ל'
שבת אבל עושין ע"י ארמאי
כי חולה נעשין ע"י ארמאי
דבר שאין בו סכנה ^{ז'} אומר
לחיה ל' יום למאי הלכתא
לא שאין בעלה עמה אבל
רב חסדא מבלה בגו תלתין
ה בתריה דרבא לפומבדיתא
מיה בשבת (בימות הגשמים)
מים אין בימות החמה לא
הגשמים ול"ש בימות החמה
אל יחזיק דם ונצטנן עושין
ליה תכתא דשאנא רב
ליה שרשיפא וא"ל אביי
ל כל תשחית דגופאי עדיף
קורות ביתו ויקח ^{ז'} מנעלים
עלים שברגליו ויספיק מהן
ושמואל אמר יין רב אמר
חלף סומקא: (סימן שנמסר)
לא דמחלי ר' יוחנן שתי עד
מחליה רב יוסף שתי עד דנפיק
אמר רב נחמן בר
אמר לביתיכו נחמן אקלע
שרי מאן דעביד מילתא ולא
עד דמעים שיעור רביעיתא
חא בצידעיה וניגני בשמשא
טבא א"ל יומא דהקזה הוא
יה תקופת ^{ז'} תמוז וסבר לא
כל המקול בסעודת הקות
ם עליו רב ושמואל דאמרי
אומנא ומוקים ליה ארביעיתא
טב לבינא ואריחא יומא חדא
דעביד מילתא ליטעום מידי
דקטל נפשא מית אי פגע
דבר

צריכה אני בין לא אמרה צריכה אני אין מחללין עליה את השבת רב אשי מתני הכי מר זוטרא מתני הכי אמר רב יהודה אמר שמואל חיה כל זמן שהקבר פתוח בין אמרה צריכה אני ובין אמרה אין צריכה אני מחללין עליה את השבת נסתם הקבר אמרה צריכה אני מחללין עליה את השבת לא אמרה צריכה אני אין מחללין עליה את השבת א"ל רבינא למרימר מר זוטרא מתני לקולא ורב אשי מתני לחומרא הלכתא כמאן א"ל הלכה כמר זוטרא ספק נפשות להקל מאימתי פתיחת הקבר אמר אביי משעה שתשב על המשבר רב הונא בריה דרב יהושע אמר משעה שהדם שותת ויורד ואמרי לה משעה שהברותיה נושאות אותה באגפיה עד מתי פתיחת הקבר אמר אביי שלשה ימים רבא אמר משמיה דרב יהודה שבעה ואמרי לה שלשים אמרי נהרדעי יחיו אני ובין אמרה לא צריכה אני מחללין עליה מחללין עליה את השבת אמרה לא צריכה אני אפי' אמרה צריכה אני אין מחללין עליה את כדרב עולא בריה דרב עילאי דאמר כל בשבת וכדרב המנונא דאמר רב המנונא לנכרי ועושה אמר רב יהודה אמר שמואל אמרי נהרדעי לטבילה אמר רבא לא אמרין בעלה עמה בעלה מחממה כי הא דברתיה יומין שלא בפני בעלה ואצטניאית ואמטוי לעי אמר רב יהודה אמר שמואל יעושין מדורה סבור מינה לחיה אין לחולה לא בימות ה' ולא היא ל"ש חיה ול"ש חולה ל"ש בימות מודאמתר) אמר רב חייא בר אבין אמר ש' לו מדורה אפי' בתקופת תמוז שמואל צ"ל יהודה צלחו ליה פתורא דיונה לרבה צ"ל לרבה והא קעבר מר משום יבל תשחית צ"ל לי אמר רב יהודה אמר רב לעולם ימכור א' לרגליו תקיז דם ואין לו מה יאכל ימכור צרכי סעודה מאי צרכי סעודה רב אמר כי בשר נפשא חלף נפשא ושמואל אמר יין סומכ' שמואל ביומא דעבד מילתא עבדי ליה תב דנפיק תיהא מאוניה ורב נחמן שתי עד דקפי מריבדא דכוסילתא רבא מהדר אחמרא בר תל יצחק לרבנן במשוחא מינייכו ביומא דהקדו לגבן וכולהו אערומי אסירי בר מהאי ערמה אפשר ליה לישקול זוזא מכא ולחיל לשב חנו אי לא ליכול שב חמרי אובמחא ולישועם

בשמשא א"ל חכימא דיהודאי כישא מי פלה
עלי בה שמשא בכוליה שתא יומא דנפלה
אזא שהה סימן) רב ושמואל דאמרי תרוויי
מיס ואומרים הוא על חייו לא חס אני א
לא ליתב היכא דכריך זיקא דילמא שפי ליה
י סכנה שמואל הוה גליל ועבד מילתא בביתא
חד אריחא רב ושמואל דאמרי תרווייהו האי נ
די אי פגע בשכבא ירקא אפיה אי פגע במ

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה פתורא דיונה
וכו' צווי"ש. ג"כ על צרותים:

גליון הש"ס

גמרא משעה שתשב על
המשבר. עיין פ"ו מ"ד
דלהלות זר"ש:

רבינו חננאל

בְּחֻמָּה: וְיִצְחָק נִשְׁכַּח חֻמָּהּ. וְדָקֵךְ
 הַיּוֹתָקִים לְנוֹעֲמָה מַחֲלָה שֶׁיֵּהָא טוֹב
 הַטֶּעֱמוֹס וְכַשֵּׁיתָנוּ לוֹ הוּזוּ הַחֲמוּמֵינוּ
 יִמְאָלְמוּ רַע וְלֹא יִקְבְּלוּ וְהוּא יֵלֵךְ
 לְחֻמּוֹת אַחֲרֵת וְיַעֲשֶׂה כֵן: וְאִי לֹא.
 דְּלֹאן לוֹ זֶה רַע: וְלִישׁוֹף מִשְׁחָא
 בְּזִיעֵינֵי. בְּרָקָמוֹ וְהַמְמָרִים וְהַשּׁוּמֹן
 מִחֲמֻמֵּינָן אֲזֻמוֹ: בִּישָׁא מֵאֵי טַעַם.
 חוֹם הַשֶּׁמֶשׁ שְׁהוּא קָשָׁה לְהֵסֵב כְּלוֹם
 מִטְבִּיז לוֹ: הִיכָא דְרִדְרִי יִזְקָא.
 שְׁאִינְדִּירוּן שִׁישׁ בּוֹ מַחֲלוֹת וְהִרְחוּ
 נִכְסָם בְּזֵהָ נִכְרַת וּמִתְגַּלְגֶּלֶת
 בְּאִינְדִּירוּן: דִּילְמָא שְׁפִי לִיֵּה אֲחֻמָּא.
 מְרִיקוּן מִדְּמוֹ כְּמוֹ הַשּׁוֹפָה יִין לְחִצְרוֹ
 (ג'מ דף טז): וּמוֹקִי לִיֵּה אִרְצִיעֵנָא.
 לֹא הֵנִיחַ בּוֹ דֵּס אֲלֵלָא כְּדִי חִייו דִּהֵיִינוּ
 בְּרִיעֵית וְהִדֵּר אֲתִי לִיֵּה יִזְקָא וְשִׁיף
 לִיֵּה מִדֵּס הַנּוֹמֵר גְּנוּפוֹ וּמִחֲסָרוֹ
 מִשְׁעִירוֹ וּמִסְתַּכֵּן: שֶׁנִּבְנִי וְאִרְיָא.
 עוֹבֵי הַחֻמָּה ז' לְבִינִים מוֹטְלִין לְרַחֲבֵן
 זֶה אֲלֵל זֶה דְּכָל לְבִינֵה ג'ט: וְאִרְיָא.
 אִרְיָא חֲלִי לְבִינֵה טַפַּח וּמִתְחַלָּה
 אֲרִיגֵשׁ נִנְפְשֵׁי. הָרָגִישׁ עֲצָמָיו
 שְׁהוּא נַחֲלָשׁ: חֶסֶד דְּאִרְיָא.
 הַחֻמָּה הֵימָּה חֲסִירָה מַעֲזִיבָה אֲרִיחִ:
 דְּבָרֵי

שלושה, בין אמרה צריכה
אני בין אמרה אני צריכה,
מחלקין עליה את השבת.
שבעה, אמרה צריכה אני
מחלקין עליה את השבת,
אמרה צריכה אני
מחלקין עליה את השבת,
תמא עבדין כמר וטרא
לקלא. אשליש, אפילו
אמרה צריכה אני, אין
מחלקין עליה את השבת.
אמרה צריכה אני, וכל